

Text > DOLORS GARCIA I CORNELLÀ (Girona, 1956) és escriptora. L'any 1985 va guanyar el Just M. Casero amb *Albert*, la seva primera novella. Té uns setanta llibres publicats per a infants i joves, pels quals li han atorgat prop de vint premis.

La nena que vivia en un altre món

Fa molts anys, al carrer Migdia de Girona, un divendres de juny a les 8 del vespre, va néixer la filla gran del matrimoni Garcia Cornellà. El pare era un perit mercantil que treballava a Hisenda, comprador compulsiu de llibres, amant de les muntanyes i expert a fer pessebres plens d'encant i de detalls. La mare havia estudiat comerç a les Carmelites però, una vegada casada, es va quedar a casa, tal com feia la majoria de les dones d'aquell temps. I prou feina que hi tenia, a casa, perquè després de la primera filla en van venir tres més, totes molt seguides.

La gran vaig ser jo i els meus primers records s'associen a una casa plena de nenes i de nines, amb un jardí atapeït de tulipes a la primavera, de dàlies i de roses a l'estiu i de crisantems a la tardor. De les quatre germanes, jo era la més tranquil·la de cares enfora. Però, per dins, estava posseïda per un món inquietant i únic. Em passava el dia llegint en qualsevol racó de casa. Llegia i rellegia, com si la vida se m'hagués d'acabar l'endemà mateix. Llegia i vivia els llibres amb una passió desmesurada, enorme. Llegir volia dir entrar en un univers nou, desconegut, apassionant i apassionat. Llegia amb la ment, amb el cor, amb l'estómac. I, quan ho feia, no hi era.

«Aquesta nena viu en un altre món!», deien els pares i els avis quan em veien rebutjar sistemàticament els jocs amb les meves germanes i endinsar-me de ple en aquell món de lletres i d'històries que em subjugava. Si em cridaven, no els sentia. Si em pregun-

taven alguna cosa, no responia. Si hagués caigut la teulada de casa, no me n'hauria adonat.

I un dia, tot d'una, vaig començar a escriure. Havia arribat el moment que les històries me les volia inventar i fer créixer jo. Tenia nou anys.

«De gran, vull ser escriptora», vaig pensar. I també ho vaig dir en veu alta. I, a casa, de nou, van comentar allò d'«aquesta nena viu en un altre món». Però em vaig posar a omplir llibretes i més llibretes d'històries fosques amb finals felïços com si m'hi anés la vida, i a l'escola les companyes feien torns per llegir-les.

De petita, no és veritat que jugués poc, com afirmaven els grans de casa. No jugava a nines ni a cuinetes, però em feia les meves pocions màgiques: per tornar-me invisible, per volar, per entendre el llenguatge dels animals, per viatjar a l'espai... Tot el que llegia ho aplicava al meu món. Un món que m'omplia una barbaritat. Un món ple d'amics i d'amigues increïbles: Verne, Twain, Blyton, Spiry, Stevenson, Dickens, Kipling, Carroll...

Els jocs que van compartir tota aquesta gent amb aquella nena que vivia en un altre món!

**Si em cridaven, no els sentia.
Si em preguntaven alguna cosa,
no responia. Si hagués caigut
la teulada de casa, no me
n'hauria adonat**

Il·lustració > Lluís Lloret Ventura (Girona, 21 de setembre del 1996) va cursar el batxillerat artístic a l'Institut Santiago Sobrequés. Actualment està estudiant un grau superior de disseny gràfic a l'Escola d'Art d'Olot. A part del disseny gràfic, la il·lustració és una de les seves passions i ja ha realitzat alguns treballs, com per exemple il·lustrar el conte infantil en anglès *Kevin Soldier and the secret of little blue*.

taller de nous creadors

Text > EVA BUSSALLEU MUNTADA (la Cellera de Ter, 1980) és biòloga i escriu pel plaer de trencar la rutina. Ha publicat tres llibres de contes eròtics. Actualment és professora a la Universitat de Girona, on compagina la tasca docent amb la investigació. Aprèn cada dia del món i de les lletres.

La nit més llarga

Un nou dia, un nou matí. Es lleva quan sona el despertador i surt a caminar una estona pel parc, prop del seu domicili. Sent sense escoltar les melodies que el seu vell iPod va reproduint a l'atzar. La petita ciutat que l'ha vista néixer es va despertant mentre ella retorna a casa per dutxar-se i esmorzar frugalment, i per preparar-se un entrepà per a mig matí. Entra sigil·losament a l'habitació i besa la seva parella, somnolenta entre els llençols. Mira el rellotge i s'adona que encara té temps per maquillar-se el rostre, gens castigat per les arrugues. Surt amb els llavis rosats i un color accentuat a les galtes. Es regala un somriure davant de l'espill i tanca silenciosament la porta.

Camí de la feina es capbussa en la seva vida virtual. Repassa els «m'agrada» i els comentaris que han tingut les seves darreres publicacions. Una vida idíl·lica de sortides, sopars, viatges, etc. Una vida molt envejada pels seus seguidors..., però una vida, des de fa uns mesos, vàcua.

Dues nits. Dues llargues nits. Dos punts d'inflexió a la seva vida de somni. Ella i el seu company amagaven un secret curull d'alegria que volien escampar als quatre vents en una festa. I enmig dels preparatius, el seu ventre encara pla es revoltà contra la nova vida que s'hi volia instal·lar. Un fort dolor a les entranyes la despertà enmig de la nit més llarga de l'any. Un regalim de sang s'escolà entre les seves cames, seguit d'una massa celular inerta. Plors. Por. Desesperació. Mareig. Una ambulància. L'hos-

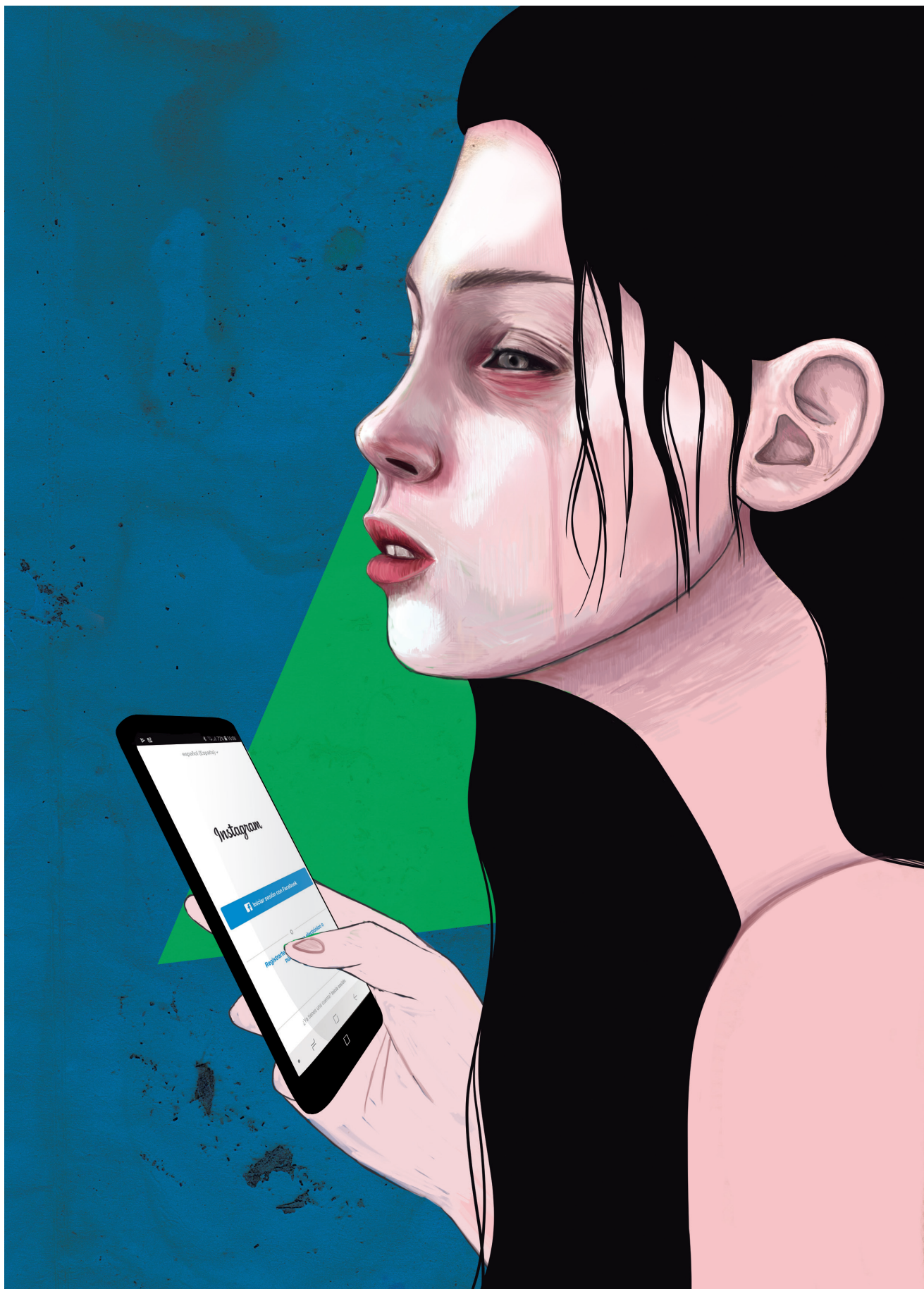
pital. La fredor de les parets blanques, ermes com el seu úter.

Dos mesos després de la nit més llarga, s'escaparen un cap de setmana llarg, perfectament documentat al món virtual, i tornaren amb una nova llavor de vida. Però una segona llarga nit, amarga, feréstega, acabà altra volta amb els seus anhels d'albergar una nova vida dins seu. De nou, un fort dolor la travessà enmig de la nit. Recorda només la sirena de l'ambulància, les nàusees i la llum d'un quiròfan asèptic. Després, la buidor.

Unes llàgrimes furtives li regalimen per les galtes mentre contempla les imatges de l'etiqueta *#nadó* a Instagram. S'acarona el ventre, que es comença a embotir, espolsant els remordiments i la culpa que l'assoten per si no es va cuidar prou, per si va fer un gest o un esforç que no calia. Però el turment que la corseca és pensar que el seu cos és immune a gestar vida.

S'eixuga les llàgrimes i entra a l'oficina amb el seu millor somriure. S'asseu i nota una fiblada. L'ombra de la nit més llarga la sobrevola de nou.

Unes llàgrimes furtives li regalimen per les galtes mentre contempla les imatges de l'etiqueta *#nadó* a Instagram

>> Autoria: **LLUÍS LLORET**